

[Hans Thyge Jacobsen.]

jeg garantere for; derimod har vi set nogle komme fra øst mod vest, og de skal også nok få aldersrente.

Tredie næstformand (Jørgen Jørgensen): Det ærede medlem hr. Alfred Jensen har ordet for en kort bemærkning.

Alfred Jensen: Foranlediget af det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsens bemærkninger ønsker jeg dog at knytte et par enkelte ord til debatten.

Jeg havde i og for sig også et par bemærkninger til ministeren. Han mente, at når forslaget var godt nok i 1945, så var det det også i år. Hvem siger, at det var godt nok i 1945? Dengang bøjede vi os for det forslag, socialministeren kom med, men det har vist sig, at der var en hel del utilfredshed med det. Jeg har den opfattelse, det har mit parti, og jeg ved også, at der var nogle i socialministerens parti, der havde den opfattelse på daværende tidspunkt, at man burde have taget alimentanterne med. Det var selve sociallovens fader, hr. Steincke, medlem af det andet høje ting, der rejste spørgsmålet, om man ikke burde tage dem med i fuldt omfang, og det er det, jeg har nævnt.

Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen mente, at det var demagogi, når jeg talte for, at hjælp til langvarigt arbejdsløse ikke skulle have retsvirkning. Han spurgte med meget stærk stemmeføring, om jeg kunne vise et eneste land, hvor man uden begrænsning kunne komme og hente hjælp, uden at det fik retsvirkning. Jeg har ikke talt om, at man kunne hente hjælp ubegrænset. Den hjælp, der ydes her, ydes i al karrighed, vil jeg have lov til at sige, og den ydes kun når og hvor det er umuligt at anvise de pågældende arbejde. Jeg kan vise adskillige lande, hvor man er i stand til at anvise folk arbejde, det som folk helst vil have, og derfor eksisterer problemet ikke på samme måde der, som det eksisterer her.

Hvad det ærede medlems bemærkning om folk, der rejser til udlandet, angår, er det rigtigt, at han nævnte Jugoslavien, men hvis han havde talt om en ændring, eller hvad skal man sige, en gestus om 40 eller 50 år, så kunne vi have talt om det, men det talte det ærede medlem ikke om. Han talte om disse unge mennesker i forbindelse med det forslag, der ligger her, og han talte om samtlige de, der rejser ud. Det er det, jeg har taget op og sagt: hvorfor rejser folk ud? De rejser ud, fordi der ikke er beskæftigelse nok her i landet, for det store flertals vedkommende; visse rejser af eventyrlyst,

det skal ikke bestrides. Hvad endelig angår, om folk rejser til Jugoslavien, fordi der der er bedre eller dårligere forhold, har det i og for sig intet som helst med sagen at gøre. Jeg har den opfattelse, at arbejdsforholdene der er mindst lige så gode, som de er her. Det ville dog se underligt ud, at det ene hold efter det andet rejste til Jugoslavien, hvis det var sådan, at forholdene var fuldkommen utålelige for dem, der arbejder der.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende forsorgen i anledning af tuberkulose, leddegigt, kræft m. v.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 4215; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3123).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Mørk: Jeg vil gerne indledningsvis udtale min anerkendelse af den betænkning om efterforsorg for tuberkulose, som det af indenrigsministeriet i 1943 nedsatte udvalg fornylig har afgivet. Der er her udført et dybtgående arbejde for at belyse og klarlægge alle de mange forskellige problemer, der har forbindelse med tuberkulosen og de tuberkuloseramte.

Dernæst føler jeg anledning til at takke den højtærede socialminister for den hurtighed, hvormed det foreliggende lovforslag er udarbejdet og fremsat i dette høje ting, kun få uger efter betænkningens afgivelse. Jeg er overbevist om, at lovforslagets hurtige fremsættelse skyldes hensynet til de tusinder af familier, der er ramt af tuberkulose, og som med stor forventning ser hen til en hårdt tiltrængt forbedring af deres økonomiske kår. Det er jo således, at grundet på, at tuberkulose er en sygdom, der ikke kan besejres fra den ene dag til den anden, ja, i mange tilfælde end ikke fra det ene år til det andet, er der for langt den overvejende part af de angrebne, som er mindrebedrøvede, tale om en økonomisk belastning af meget tyngende art. De gældende bestemmelser giver kun ca. halvdelen af, hvad der svarer til en almindelig arbejdsmandslønning, og da sygdommen som før nævnt er af meget langvarig karakter,